

Seanan McGuire
**SOPALAR VE
KEMİKLER**

TERS ÇOCUKLAR – 2

Çeviren
Elif Ersavcı

ithaki

MEGE

“Orada kurallar farklıydı sanırım. Her şey bilimle alakalıydı ama bilim sihirliydi. Bilim bir şeyin yapılmasının *mümkün* olup olmadığıyla ilgilenmiyordu. Mesele o şeyin yapılmasının *gerekli* olup olmadığıydı ve cevap her zaman ama her zaman *evetti*.”

—JACK WOLCOTT

I. KISIM
JACK VE JILL TEPEDE YAŞIYOR

1

BAŞKA İNSANLARIN ÇOCUKLARININ TEHLİKELİ CAZİBESİ

Chester ve Serena Wolcott'ı sosyal hayatlarından tanıyan insanlar bu çiftin çocuk sahibi olmayı asla tercih etmeyeceği üzerine bahse girebilirdi. Makul bir açıdan bakılırsa, ebeveyn olacak tiplere hiç benzemiyorlardı. Chester evden çalışırken sessizliğin ve yalnızlığın tadını çıkarır, rutinindeki en ufak bir sapmayı bile devasa, bağışlanamaz bir aksaklık sayardı. Çocuklar rutindeki ufak sapmalardan fazlası demektir. Rutin söz konusu olduğunda çocuk demek nükleer seçenektir. Serena ise bahçesiyle uğraşmaktan, derli toplu ve şık yardım derneklerinin yönetim kurullarında oturmaktan ve evini tek bir leke bulunmayacak şekilde ak pak tutmaları için başka insanlara para vermekten hoşlanırdı. Çocuklar ayaklı keşmekeşlerdi. Ezilmiş petunyalar ve panoramik pencerelerden giren beysbol toplarıydılar ve Wolcottların mesken tuttuğu itinayla düzenlenmiş dünyada hiçbir yerleri yoktu.

Dışarıdan bakan bu insanların görmediği şey, Ches-

ter'in çalıştığı avukatlık şirketindeki ortakların işe oğullarını, yani babalarının, yaşlarına uygun erkek kıyafetleri içindeki küçük yakışıklı klonlarını, kusursuz bir şekilde cilalanmış ayakkabıları ve tonu kusursuz bir şekilde ayarlanmış sesleriyle geleceğin krallarını getirdiğiydi. Chester küçük ortaklar kendi uyuyan oğullarının resimlerini gösterip alkışları toplarken gitgide artan bir kıskançlıkla onları izliyordu. Ne için topluyorlardı alkışları? Üredikleri için! Oysa üremek o kadar basit bir şeydi ki çayırdaki herhangi bir hayvan bunu yapabiliirdi.

Geceleri, kendi saçlarını ve Serena'nın gözlerini almış, blazer ceketinin düğmeleri özenle iliklenmiş mükemmel kibarlıkta bir oğulları olduğuna ve ortaklarının onun mütahiş bir aile babası olduğunun bu ispatını görünce sevecenlikle parlayan yüzlerine dair hayaller kurmaya başladı.

Dışarıdan bakan bu insanların göremediği şey, Serena'yla aynı yönetim kurulundaki bazı kadınların ara sıra yanlarında kızlarını da getirdiği, beceriksiz dadılardan ya da rahatsızlanan bebek bakıcılarından dem vurup özürler dilediği, bu arada herkes bebeklerinin güzelliğine *ahlayıp ohlama* telaşındayken gizli gizli kınalar yaktığıydı. Onlar da kendi başına birer bahçeydi; o dantelli ve taftalı elbiseler içindeki ayrıcalıklı kız çocukları toplantılarda ve çay partilerinde halının kenarında sessiz sedasız oyunlarını oynayıp peluş oyuncaklarını kucaklıyor, oyuncak bebeklerine hayali kurabiyeler yediriyordu. Serena'nın tanıdığı herkes bu kadınlara fedakârlıkları için iltifatlar yağdırmakta saniye tereddüt etmiyordu. Neydi o fedakârlık? Bebek yapmak! Oysa bebek yapmak o kolay bir şeydi ki insanlar binlerce yıldır yapıyordu.

Geceleri, kendi ağzını ve Chester'ın burnunu almış, elbiselerinden süsler, püsler, fırfırlar fırlayan güzel mi güzel, sakın mi sakın küçük bir kızları olduğuna ve kızının ne kadar muhteşem olduğunu söyleme yarışında birinci gelmek için birbirini ezen kadınlara dair hayaller kurmaya başladı.

Gördüğünüz gibi, çocukların teşkil ettiği gerçek tehlike budur: Çocuklar birer pusudur, hem de hepsi. İnsan başkalarının çocuklarına bakar ve sadece yüzeyi, cilalı ayakkabıları ya da mükemmel bukleleri görür. Gözyaşlarını, öfke nöbetlerini, geç yatmaları, uykusuz saatleri, endişeyi görmezler. Sevgiyi, sevgiyi bile gerçekten görmezler. Çocuklara dışarıdan bakıldığında onların bir şey olduğuna, ebeveynleri tarafından bir şekilde davranacak, birtakım kurallara uyacak şekilde tasarlanıp programlanan oyuncak bebekler olduğuna inanmak kolay olabilir. Yetişkinliğin ulu kıyılarında dururken, her yetişkinin bir zamanlar kendi fikirleri ve hevesleri olan bir çocuk olduğunu hatırlamamak kolay olabilir.

Nihayetinde, çocukların insan olduğunu ve insanların, sonuçlarına aldırmandan, ne yapacaklarsa onu yapacaklarını unutmak kolay olabilir.

Noel'den –sonu gelmeyen ofis partilerinden ve hayır etkinliği üstüne hayır etkinliğinden– sonraydı ki Chester, Serena'ya dönüp şöyle dedi, “Seninle konuşmak istediğim bir şey var.”

“Ben bebek istiyorum,” diye cevap verdi Serena.

Chester kalakaldı. O tertipli bir karısı olan, sıradan, tertipli bir hayat yaşayan tertipli bir adamdı. Karısının arzuları konusunda bu kadar açık olmasına, hatta karısı-

nın arzuları olmasına alışkın değildi. Ürkütücüydü bu... Dürüst olması gerekirse biraz da heyecan verici.

Sonunda gülümseyip, “Ben de seninle bunu konuşmak istiyordum,” dedi.

Bu dünyada bebek sahibi olmayı her şeyden çok isteyen ve gebelik için en ufak bir başarıya ulaşmadan senelerce çalışıp çabalayan insanlar var: İyi, dürüst, çalışkan insanlar. Ufak tefek steril odalarda doktorlarla görüşmesi gereken, sadece umut etmeye başlamalarının bile ne kadar pahalıya patlayacağıyla ilgili dehşet verici açıklamalar dinleyen insanlar var. Bebek sahibi olmak için yollara çıkan, saat doğru saatse ve ihtiyaç yeterince büyükse dileklerin yerine geldiği Ayın Evi'ne giden yolu sormak için kuzey rüzgârının peşine düşen insanlar var. Uğraşan, çalışan, çabalayan ve bütün bu zahmet karşılığında kırık bir kalpten başka bir şey kazanmayan insanlar var.

Chester'la Serena yukarı kattaki odalarına çıktılar, paylaştıkları yatağa girdiler ve Chester prezervatif takmadı ve Serena ona takmasını hatırlatmadı ve bu kadarı yetti. Ertesi sabah Serena doğum kontrol haplarını almayı bıraktı. Bundan üç hafta sonra, düzenli, hayatı boyunca, on iki yaşından beri hiç sekmeyen regli gecikti. Ondan da iki hafta sonra, Serena ufak tefek beyaz bir odada oturuyor, uzun beyaz bir önlük giymiş sevecen bir adam ona anne olacağını söylüyordu.

“Bebeğin resmini ne zaman alırsınız?” diye sordu Chester, daha şimdiden kendini bebeğin resmini ofisteki adamlara gösterirken hayal ediyordu, çenesi güçlü, ba-

kışları uzaklara dalmış, sanki müstakbel oğluyla yakalamaca oynadığı hülyalara dalmış gibi.

“Evet, ne zaman?” diye sordu Serena. Birlikte çalıştığı kadınlar ne zaman biri grupta elden ele dolaşacak yeni bir sonogramla çıkagelse tiz çığlıklar atıp kuyruk sallardı daima. Ne güzel olacaktı nihayet herkesin ilgi odağı olmak!

Hevesli ebeveynlerle yeterince deneyimi olan doktor gülümsedi. “Yaklaşık beş haftalık hamilesiniz,” dedi. “Normal şartlar altında on iki haftadan önce ultrason tavsiye etmiyorum. Üstelik bu ilk hamileliğiniz. İnsanlara haber vermeden önce beklemek isteyebilirsiniz. Şimdilik her şey normal görünüyor ama yine de çok erken, yaptığınız açıklamayı geri almak zorunda kalmamak sizin için daha kolay olabilir.”

Serena sersemlemiş göründü. Chester ise öfkelenmişti. Karısının hamilelikte –ki bu sokaktan geçen herhangi bir salağın yapabileceği kadar basit bir şeydi– bu denli beceriksiz olabileceğinin *ima edilmesi* bile öyle rencide ediciydi ki kelimeler kifayetsiz kalıyordu. Ama Dr. Tozer’i gözünde bilgiç bir pırıltıyla şirketteki ortaklardan biri tavsiye etmişti ve Chester gücendirilemeyecek kadar önemli birini gücendirmeden doktor değiştirmenin bir yolunu düşünemedi.

“On iki hafta demek,” dedi Chester. “O zamana kadar ne yapıyoruz?”

Dr. Tozer ne yapacaklarını anlattı. Vitaminler, beslenme ve okuma, çok fazla okuma. Ödev verdiği onca okumaya bakılırsa, adam onların bebeğinin dünya tarihin-

deki en zor bebek olacağını düşünüyör gibiydi. Yine de görev duygusuyla yaptılar ödevlerini, sanki bir büyüün adımlarını takip ediyorlardı da bu büyü kucaklarına mükemmel çocuğu verecekti. Erkek çocuk mu, yoksa kız çocuk mu bekledikleri üzerine hiç konuşmadılar; ikisi de ne olacağından o kadar mutlak bir şekilde emindi ki konuşup tartışmak gereksiz gelmişti. Böylece Chester her gece yatağa oğlunun hayalini kurarak girerken Serena kızını düşledi ve ikisi de, bir süreliğine, ebeveynliğin mükemmel bir şey olduğuna kanaat getirdi.

Dr. Tozer'ın hamileliği gizli tutma konusundaki tavsiyesine tabii ki kulak asmadılar. Bir şey bu kadar iyiyse paylaşılması gerekirdi. Onları daha önce hiç ebeveyn olabilecek tipler gibi görmeyen arkadaşlarının kafaları karıştı karışmasına ama desteklerini esirgemediler. Öte yandan onları bunun kötü bir fikir olduğunu anlayacak kadar iyi tanımayan meslektaşları çoşkuluydu. Chester ve Serena başlarını iki yana sallayıp “gerçek” dostlarının kim olduğunu anladıklarıyla ilgili ulvi yorumlar yaptı.

Serena kurul toplantılarına gidince diğer kadınlar ona ne kadar güzel görüldüğünü, ışıl ışıl parladığını, anneliğin ona çok “yakıştığını” söylediklerinde memnuniyetle gülümsedi.

Chester ofisine gidince pek çok ortağın sırf yaklaşan babalığıyla ilgili “laflamak”, tavsiye vermek ve arkadaşlık etmek için uğradığını keşfetti.

Her şey mükemmeldi.

İlk ultrason randevusuna birlikte gittiler, teknisyen mavimsi jeli karnına sürüp çubuğu üzerinde gezdirirken Serena, Chester'ın elini tuttu. Resim belirmeye başladı.

Serena ilk kez bir endişe duydu içinde. Ya bebekte bir sorun varsa? Ya Dr. Tozer haklıysa ve hamilelik, en azından bir süreliğine, saklı kalmalıydıysa?

“Eee?” diye sordu Chester.

“Bebegin cinsiyetini bilmek istiyorsunuz, değil mi?” diye sordu teknisyen.

Chester başıyla onayladı.

“Mükemmel bir kızınız olacak,” dedi teknisyen.

Serena haklı çıkmış bir zevkle gülmeye başladı, Chester’in çatılan kaşlarını görünce gülüşü soldu. O vakte dek konuşmadıkları şeyler odayı doldurabilecek kadar çokmuş gibi göründü birden.

Teknisyen nefesini tuttu. “İkinci bir kalp atışı var,” dedi.

İkisi de dönüp ona baktı.

“İkizler,” dedi kadın.

“İkinci bebek oğlan mı kız mı?” diye sordu Chester.

Teknisyen tereddüt etti. “İlk bebek görüşümüzü kapattıyor,” dedi temkinle. “Emin olmak zor—”

“Tahmin edin,” dedi Chester.

“Maalesef bu aşamada tahmin yürütmem etik olmaz,” dedi teknisyen. “İki hafta sonrası için bir randevu daha vereceğim. Bebekler rahimde hareket eder. O zaman daha iyi bir görüş açımız olabilir.”

Daha iyi bir görüş açıları olmadı. İlk bebek inatla önde, ikinci bebek de inatla arkada durdu ve Wolcottlar doğumhaneye girene kadar –elbette ki planlı bir giriş oldu bu, tarih tartışılıp anlaşılarak seçilmiş ve ajandalarında daire içine alınmıştı– hem bir oğlan hem de bir kız çocuğunun gururlu ebeveynleri olacaklarını, tek atışta çekirdek aileyi tamamlayacaklarını umdular seslerini çı-

karmadan. İkisinin de gururunu okşuyordu bu. Verimlilik akıyordu bir kere, daha en başından hedef on ikiden vurulmuştu.

(Bebeklerin çocuk olacağı, çocukların *insan* olacağı düşüncesi akıllarına hiç gelmemişti. Biyolojinin kader olmayabileceği, tüm küçük kızların güzel prensesler, tüm küçük oğlanların cesur askerler olmayabileceği düşüncesi de akıllarına hiç gelmemişti. Bu istemedikleri ama inkâr da edemeyecekleri fikirler akıllarından şöyle bir geçse her şey daha kolay olabilirdi. Ama heyhat, kararlar çoktan verilmiş, böyle devrimci fikirlere yer kalmamıştı hiç.)

Doğum planlanandan uzun sürdü. Serena dayanabileceyse sezaryen istemiyordu, o yaraları, o keşmekeşi istemiyordu, o yüzden ıkınması istendiğinde ıkındı, dinlenmesi istendiğinde dinlendi ve on beş eylül gecesini saat on ikiye beş kala ilk çocuğunu dünyaya getirdi. Doktor bebeği orada bekleyen hemşireye verirken, “Kız,” diye bildirdi ve yine hastasının üstüne eğildi.

O vakte kadar ketum erkek çocuğun kendine yol açıp ilk doğan olmanın övünülesi pozisyonunu kapacağı umuduna tutunan Chester karısının elini sıkıp ve ikinci çocuklarını çıkarmaya çalışırkenki ıkınmalarını dinlerken hiçbir şey söylemedi. Kadının yüzü kıpkırmızıydı ve çıkardığı seslerin bir hayvanınkinden aşağı kalır yanı yoktu. Korkunç bir şeydi bu. Karısına bir daha hangi şartlar altında dokunabileceğini düşünemiyordu bile. Yo, iyi ki iki çocuk birden oluyordu. Bu mesele tamamen kapanabilirdi bu şekilde.

Tokat; feryat; ve doktorun gururla açıklayan sesi, “Sapsağlıklı bir kız daha!”